

Een liefde in
Rome

ROMAN

MARK LAMPRELL

‘Een heerlijk feelgoodverhaal dat je optilt uit het alledaagse en onderdompelt in de zon,
de kleine straatjes en de liefde in al haar facetten.’ – THE AUSTRALIAN

Over het boek

‘Wat een heerlijke roman. Een ode aan alle magische steden en plaatsen ter wereld, maar natuurlijk Rome in het bijzonder. De liefde kent vele gedaantes, en Mark Lamprell weet ze allemaal treffend te beschrijven. Onweerstaanbaar.’ – Nina George, auteur van *De boekenapotheek aan de Seine*

De jonge kunstenaar Alice reist niet alleen naar Rome voor inspiratie, maar ook voor een laatste avontuur, voordat ze zich settelt met haar verloofde. Bestaat er zoiets als liefde op het eerste gezicht, en zou zij het ooit meemaken? Meg en Alec zijn in Rome voor een romantische vakantie. Die kunnen ze wel gebruiken sinds hun drukke leven met kinderen en carrières het heeft gewonnen van de romantiek. Constance en Lizzie zijn in Rome om de as te verstrooien van Henry, Constance’ geliefde echtgenoot en Lizzies broer. Constance en Henry hebben elkaar tientallen jaren geleden leren kennen in Rome, maar Lizzie weet niet wat het echte verhaal is achter die ontmoeting – en welke geheimen hun reis aan het licht zal brengen...

De verteller van dit verhaal is Rome zelf. Een stad met honderden jaren geschiedenis. Een stad waar geliefden elkaar vinden...

Over de auteur

Mark Lamprell werkt in de televisie- en filmwereld. Hij schreef o.a. *Babe: Pig in the City. Een liefde in Rome* is zijn eerste roman die in het Nederlands uitkomt en verschijnt in meer dan tien landen.

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg [@AWBruna](https://twitter.com/AWBruna) op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Mark Lamprell

Een liefde in
Rome

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

The Lovers' Guide to Rome

© Mark Lamprell 2016

First published by Allen & Unwin

Vertaling

Saskia Peterzon-Kotte

Omslagbeeld

© Plainpicture/Toni Anzenberger

Omslagontwerp

b'IJ Barbara

© 2016 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0761 6

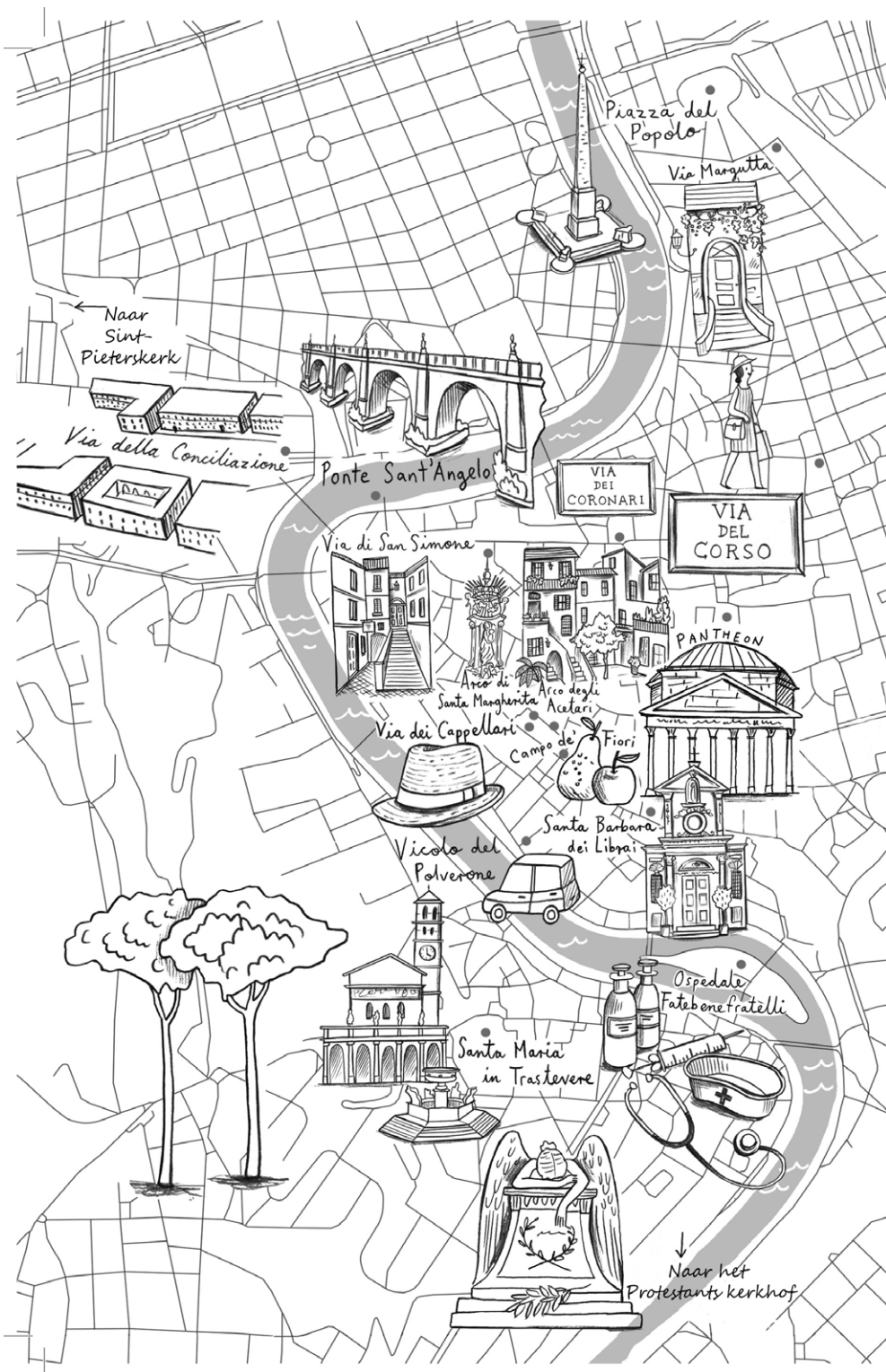
NUR 302

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reproductieve veeveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Voor Klay, altijd

Noot van de auteur

Dit boek is *en plein air* geschreven, voornamelijk rondom de monumenten, straten en piazza's van Rome. Het verhaal speelt zich af op een stuk of dertig locaties. Sommige details, zoals de namen en het interieur van bepaalde hotels, zijn gefingeerd, maar verder is alles echt.

Piazza del Popolo

Via Margutta

← Naar Sint-Pieterskerk

Via della Conciliazione

Ponte Sant'Angelo

VIA DEI CORONARI

VIA DEL CORSO

Via di San Simone

PANTHEON

Arco di Santa Margherita

Arco degli Acetari

Via dei Cappellari

Campo de' Fiori

Santa Barbara dei Librai

Vicolo del Polverone

Ospedale Fatebenefratelli

Santa Maria in Trastevere

↓ Naar het Protestants kerkhof

Rome

Trinità
dei
Monti

SPAANSE TRAPPEN

• Santa Maria della
Concezione dei
Cappuccini

Piazza della
Madonna
dei Monti

STAZIONE di ROMA
TERMINI

Colosseum

Naar La Barbuta
zigeunerkamp

Proloog

... ieder mens is slechts een golf die door de ruimte beweegt, voortdurend veranderend, van minuut tot minuut, terwijl hij verder reist.

NIKOLA TESLA

Laat me je vertellen over Rome, mijn geliefde Roma, zo oud dat ze 'eeuwig' wordt genoemd, de stad die er altijd geweest is en er altijd zal zijn. Verzekerd van haar eigen grootsheid, haar eerbiedwaardige betekenis, verlangt ze geen vergelijking, en toch vind ik het bijna onmogelijk haar niet te vergelijken.

New York, Parijs, Londen – elke grote metropool heeft zijn eigen onweerstaanbare aantrekkingskracht, maar Rome is zo'n werveling van verhalen over heiligen en zondaars, martelaars en monsters, minnaars en vechtjassen, dat ze je naar zich toe trekt als de zwaartekracht. Als je lang genoeg tussen haar piazza's en monumenten blijft dralen, zul je merken dat je je tegelijkertijd verloren en gevonden waant, overdonderd wordt door haar enorme opeenvolging van historische gebeurtenissen, in de ban raakt van haar verbrokkelende schoonheid. Rome is gebouwd op grandioze, absurde dromen en laat zien dat het een misvatting is om te denken dat de realiteit door realisten wordt geschapen. Niemand verlaat haar onveranderd. Een deel van je zal altijd van haar houden.

Luister goed en je hoort haar zuilen neuriën als harpsnaren, betokkeld door degenen die vóór jou betoverd zijn ge-

raakt, onder wie caesars, pausen, despoten, dromers, wetenschappers, kunstenaars en geliefden. Kijk goed achter de meesterwerken en wonderen en je zult ontdekken dat er helemaal niets alledaags te zien valt. Hier zijn zelfs de goten mooi.

Dit is de plek waar passies worden aangewakkerd, zintuigen in vuur en vlam worden gezet en geliefden elkaar in de armen vallen. Het lijkt zich allemaal als magie te onvouwen, maar ik zal je vertellen wat er echt gebeurt.

Hoe ik dat weet?

Ik ben hier al vanaf het begin.

Ik was hier toen Romulus Remus doodde.

Ik was hier toen Augustus de stad in marmer hulde.

Ik was hier toen Petrus ondersteboven stierf uit liefde voor zijn Christus.

Ik was hier toen Michelangelo de strijd aanbond met de paus uit liefde voor zijn plafond.

Ik was hier toen Christina haar koninkrijk opgaf uit liefde voor haar geloof.

Ik ben hier nu en zal hier nog lang blijven nadat jij vertrokken bent.

Als ik een visitekaartje had, zou erop staan: Kwantummechanica. De classici onder jullie hebben mijn doel misschien al geraden. In de moderne wereld ben ik allang vergeten, maar in de oude wereld kenden ze me als een *genius loci* – een beschermende geest van een bepaald gebied – met als taak het inspireren en uitdagen van de mensen die er woonden. Sommige collega's van me beweren dat ze Leonardo of Caravaggio tot genialiteit in hun expressie hebben gebracht. Dat kan ik helaas niet. Ik zinder binnen de vloeren en muren van Rome en terwijl mijn aanwezigheid hun schoonheid benadrukt, is dat puur een bijproduct van mijn specialiteit en dat is wat het altijd al geweest is: de labyrintische intriges en mysteriën van het hart. Ik ben, om precies te zijn, een Liefdesgeest.

Kom met me mee, als je wilt, en observeer mijn inspanningen.

Eerste stap: we verzamelen onze spelers. Eerste halte: de hoeken van de aarde.

1

New York, New York

‘Kunt u me vertellen welke kant ik op moet?’

‘Dat hangt er heel erg van af waar je heen wilt,’ zei de Kat.

LEWIS CARROLL, *ALICE IN WONDERLAND*

Spikkeltjes stof dansten langzaam in het zonlicht dat door de hoge ramen aan de zuidkant naar binnen stroomde. Boven het hoofd van de oude man duikelden en botsten ze tegen elkaar, in gelijke delen van chaos en choreografie, tegelijkertijd blijvend en verdwijnend. Sommige bewogen zich naar beneden, maar evenzoveel omhoog, zonder zichtbare voortstuwing. *Waarom zijn de wetten van de zwaartekracht niet op hen van toepassing?* vroeg Alice zich af.

Ze hoorde New York gonzen en toeteren achter de studio van haar professor en hoewel ze er redelijk zeker van was dat de stad er ook daadwerkelijk wás, had ze vaak vermoed dat er ook een andere stad bestond, die heel dicht bij was maar verduisterd werd door een of ander gebrek in haar waarnemingsvermogen. In die Andere Wereld kon ze niet veroordeeld of bespot worden omdat ze slim of saai was, omdat de regels – zoals de wet van de zwaartekracht die nu vlak voor haar neus bewees niet te bestaan – niet van toepassing waren. Er waren daar simpelweg geen regels. Wat verlangde ze er soms naar om daarnaartoe te gaan.

Professor Stoklinsky keek op en glimlachte met zijn ogen,

een en al woeste haren en wijsheid. Ze wapende zichzelf alvast voor het geval hij iets ging zeggen. Maar hij zei niets en richtte zijn aandacht weer op haar werk.

Ze was als de dood voor zijn kritische blik. Hij verwachtte zoveel van haar. Hij behandelde haar alsof ze bijzonder was, en als er iets was wat Alice zeker wist, op de ervaren leeftijd van negentien-bijna-twintig, was het wel dat ze niet uitzonderlijk was. Dat wist ze omdat ze geboren was in een familie van onmiskenbaar uitzonderlijke mensen.

Haar moeder was een rijzende ster geweest bij het Ballet-Met in Columbus, Ohio, tot ze tijdens een repetitie voor *De Notenkraker* op het toneel door een openstaand luik viel en negenendertig van de tweeënvijftig botjes in haar voet brak. Tijdens haar lange herstelperiode begon ze aan een rechtenstudie en nu was ze partner bij een bloeiend advocatenkantoor op Wall Street. Haar vader, een gevierd oogarts, bracht al zijn vrije tijd door in India, waar hij het gezichtsvermogen herstelde van mensen die geen toegang hadden tot de juiste zorg en zich die ook niet konden veroorloven. Haar oudere broer, die in de voetsporen van zijn vader was getreden, was medicijnen gaan studeren aan Rhodes en specialiseerde zich nu in nierchirurgie in de Mayo Clinic. Haar jongere zus had zichzelf onlangs tijdens haar eerste jaar aan Harvard weten te onderscheiden door de Jacob Wendell Scholarship Prize te winnen. Al haar familieleden blonken moeiteloos uit in de meeste dingen die ze deden.

Dat gold echter niet voor Alice. Ze had nergens een grote passie voor, hoewel ze de gewoonte had de schakering, verzadiging en intensiteit van de kleuren van zo'n beetje alles wat ze tegenkwam te observeren. Het eerste wat ze zich kon herinneren was dat ze zich in haar moeders volumineuze inloopkast verstopt had en haar kleren rangschikte naar hun plaats in het zichtbare spectrum. Ze was begonnen met de bloesjes. Paarse bloesjes, violet, blauw, groen, limoen, geel, roomwit,

oranje, rood en bordeauxrood. Ze hing de witte bloesjes tussen de gele en de roomwitte, hoewel wit strikt genomen geen deel uitmaakte van het spectrum. In eerste instantie was haar moeder aangenaam verrast geweest, maar toen Alice de oefening herhaalde met de garderobes van haar broer en zus, had ze haar op autisme laten testen.

Op haar veertiende loog Alice over haar leeftijd en regelde een parttimebaan bij een kledingboetiek, drie winkels vanaf de hoek van Eighty-Third en Madison. Nadine, de eigenares van de gelijknamige boetiek, zag al snel dat Alice gevoel voor kleur had, net als haar klanten, die Alice altijd advies vroegen voor ze iets kochten. Nadine nam Alice zelfs mee op een inkooptripje naar de Say Yes to Life, Love and Style-modeweek in Chicago. Alice vond het fijn om ergens goed in te zijn. Naarmate haar zelfvertrouwen toenam, groeide ook haar vriendenkring.

In het laatste jaar van de middelbare school raapte Alice haar moed bijeen en nodigde haar nieuwe beste vriendin Manuela bij haar thuis uit voor het eten. Nadat ze was vertrokken, merkte Alice' moeder op dat Manuela dikke enkels had. Dat was haar enige opmerking over de avond. De volgende dag in de kantine gaf Manuela een heel amusante monoloog ten beste over hoe hun bijdehante vriendin Alice thuis in een muis veranderde. Alice rolde met haar ogen en lachte mee, maar haar wangen gloeiden fel.

Op een cocktailparty ter ere van de terugkeer van haar broer uit Oxford vertelde een collega van haar moeder terloops dat hij Alice een winkel op Madison Avenue binnen had zien gaan. Alice stond op het punt uit te leggen dat ze daar al bijna vier jaar werkte, toen haar moeder zich ermee bemoeide en zei dat Alice solliciteerde als vrijwillige gids bij het Metropolitan Museum of Art en daarom toevallig op de Upper East Side was geweest. Dat was een verzinsel; Alice en haar moeder hadden die mogelijkheid ooit heel even bespro-

ken, maar dat was alles. Alice wilde al protesteren, maar werd tot zwijgen gebracht door een ijskoude blik van haar moeder. Ze knikte uitdrukkelingsloos, van haar stuk gebracht door het plotselinge, zekere besef dat ze zich in feite een beetje voor haar schaamden, dat wat zij deed, vergeleken met de dagelijkse activiteiten van de rest van de familie, onbeduidend was, dat zij daardoor onbeduidend was, dat ze 'niet aan de verwachtingen voldeed'. Dat drong allemaal in één kort, maar verwoestend helder moment tot haar door.

Toen Alice een paar dagen later haar ontslag indiende, drukte Nadine haar huilend aan haar imposante boezem. Alice herinnerde zich vaag dat ze als kind ook weleens zo omhelsd was, maar ze kon niet precies meer zeggen waar of wanneer. Ze rondde haar laatste schooljaar met middelmatige cijfers af en ging niet eens naar het eindfeest, ook al had ze acht meter changeantzijde in de kleur International Klein Blue op de kop getikt voor een jurk.

Tijdens een kort bezoek aan huis viel het Alice' vader op dat ze een beetje teruggetrokken was, en toen hij dat tegen haar moeder zei, regelde die een blind date voor haar dochter met een jongeman van haar advocatenkantoor, die zojuist was gepromoveerd tot junior partner. Daniel was tien jaar ouder dan Alice, een slimme strafpleiter die in zijn jeugd had gestotterd en dat soms nog een beetje deed. Hij had verontrustend lange wimpers en donker haar, en hij zou knap geweest zijn als hij niet van die ongewoon grote oren had gehad. *Als hij niet over mijn rode haar valt, dacht Alice, ben ik bereid zijn oren door de vingers te zien.*

Alice' moeder was ongebruikelijk verheugd over de match en Alice zag dat Daniels genegenheid haar niet alleen had verlost, maar ook had verheven. Terwijl Alice zich koesterde in het zonnetje van haar moeders zojuist opgewekte goedkeuring, realiseerde ze zich hoe koud ze zich zonder had gevoeld en ze was Daniel als gevolg daarvan enorm dankbaar. Toen

het voor Alice tijd werd om zich in te schrijven voor een vervolgstudie, was Daniel degene die haar zachtjes aanspoorde om haar plannen voor een opleiding tot modeontwerpster in Milaan opzij te zetten en in plaats daarvan te kiezen voor een studie aan de Parsons School in New York City, waar ze elkaar nog elke dag konden zien. Helaas was Alice zo zenuwachtig dat ze haar toelatingsgesprek verknalde en geen plaats aangeboden kreeg. Daniel wilde een zaak aanspannen, maar Alice maakte liever geen ophef en schreef zich snel in voor een kunstopleiding bij de plaatselijke universiteit, die gespecialiseerd was in 3D-modelleren en -printen, waarvan ze dacht de principes later te kunnen toepassen bij het ontwerpen en vervaardigen van kleding.

En zo kwam het dat Alice twee jaar later het warme bed van de zolder die ze met Daniel deelde had verlaten en met een knoop in haar maag voor professor Felix Stoklinsky stond. De oude man keek weer op van haar werk. Deze keer vroeg zijn blik om een of ander antwoord.

Ze had drie maquettes ter grootte van een schoenendoos ingeleverd als haar hoofdwerk voor haar tweedejaars beeldhouwles. Als de professor akkoord ging, zouden het veel grotere bronzen werken worden tijdens haar derde en laatste studiejaar. De eerste maquette, van een jong, met elkaar verstrengeld stel, leek opeens erg op de imitatie van *De Kus* van Rodin die het in feite ook was. Maar dit was niet het moment om in paniek te raken. Ze had dit gerepeteerd met Daniel. Het was zijn idee geweest. Ze had geen idee gehad wat ze als hoofdwerk moest inleveren, tot hij haar inspanningen van de voorgaande jaren had doorgekeken en haar had geholpen bij het opstellen van een lijst met voors en tegens van elk werk. Nadat ze drie figuratieve sculpturen had gekozen, legde Daniel uit dat ze nu op zoek moest gaan naar een of ander concept, een overkoepelend idee om ze met elkaar in verband te brengen.

Alice schraapte haar keel en wuifde naar de Rodin-maquette, terwijl ze zich in elk opzicht voelde als een verkoopmodel van een of andere teleshoppingzender. ‘Gelukzaligheid: de eerste fase. Twee mensen ontmoeten elkaar. Vallen voor elkaar. Het is... gelukzalig,’ zei ze.

De professor gaf geen antwoord. Ze ging door met de tweede maquette: twee geliefden van middelbare leeftijd met hun armen om elkaar heen geslagen, maar hun gezichten afgewend. Alice vroeg zich opeens af wat haar in vredesnaam had bezielde om dit merkwaardig vervaardigde werk in te leveren. Maar ze hield zich aan haar plan. ‘Twijfel: de tussenfase,’ zei ze. ‘De euforie is eraf. Ze moeten werken om het te laten werken. Jaloezie, verveling, teleurstellingen... vervullen hen van twijfel.’

De professor knikte. Er zweemde een glimlach om zijn lippen. Alice strengelde haar handen achter haar rug in elkaar en ging verder met de derde maquette: een oude man, wiens gezicht verwrongen was van pijn, hield het levenloze lichaam van een vrouw in zijn armen. Michelangelo’s *Pietà* met een rolverandering en een postmoderne draai. Het leek opeens zo suf. Ze onderdrukte haar afgrijzen en ging verder. ‘Verlies: de laatste fase,’ zei ze. ‘De een verliest altijd de ander.’

‘Altijd?’ informeerde de professor.

‘Altijd,’ zei ze. ‘Of ze vinden iemand anders, of ze gaan weg, of een van hen... sterft.’

‘Dus dit is je these? Dat liefde slecht afloopt?’

Alice’ maag leek van plan te zijn een uitweg via haar mond te zoeken. Ze perste haar lippen op elkaar en knikte.

De professor keek in haar lichtgrijze ogen. Op deze leeftijd waren ze allemaal prachtig, maar dat gold voor haar in het bijzonder. Ze deed hem denken aan een Venus met marmeren ogen, alsof ze er niet helemaal bij was, niet zo intens leefde als de meesten van haar luidruchtige studiegenoten. Jarenlange ervaring zei hem dat er een vuur brandde in haar onontgon-

nen diepte, maar hij was bang dat ze nooit op onderzoek uit zou gaan, omdat dat nooit nodig zou zijn; zij bezat het soort schoonheid dat deuren kon openen, dat haar de kans zou geven luchtig over de toppen van het leven te scheren zolang ze dat leuk vond.

‘Wat doe je in de vakantie?’ vroeg hij plompverloren.

‘Eh... sorry?’

‘Wat ga je doen? Waar ga je naartoe?’

‘Ik... ik weet het niet.’

‘Ik wil dat je ergens anders heen gaat. En ik wil dat je iets...’

De oude man pakte haar handen achter haar rug vandaan.

Hij hield ze een tel vast en zwaaide ze toen boven haar hoofd.

‘... iets *woesj* doet!’

Hij lachte haar vriendelijk toe, maar Alice voelde de tranen achter haar ogen prikken. Ze had hem ook teleurgesteld. Nou, ze was het zat. Ze was het zat om mensen teleur te stellen. Ze was het zat om een sukkel te zijn. Ineens wist Alice precies wat haar te doen stond, en ze nam zich ter plekke vastberaden voor om het te doen ook.

Op dat moment geloofde ze dat de inspiratie om naar het buitenland te gaan geheel en al afkomstig was van haarzelf. Ze had er geen benul van dat krachten die groter waren dan zij haar naar Rome riepen, dat ze in feite naar de Eeuwige Stad was ontboden. Door mij.